



Månedens budskab - fra København stav

Et nyt år

September er en ganske særlig måned i kirken, for da begynder det nye kirkeår.

Ferietiden er overstået. Børnene er godt i gang med det nye skoleår, og vinterens arbejde og opgaver venter.

Vi har fået vore nye lektiehæfter til søndagsskolen, præstedømmet og hjælpeforeningen.

Børn og unge skifter klasser. Nogle kan afslutte Primary, GUF eller Seminar og kan forhåbentlig se tilbage på en god og lærerig tid.

Det betyder, at de skal til at begynde på noget nyt, for der er ingen »huller« i uddannelsen i Herrens kirke.

Alle har vi en vis forventning, når vi begynder på noget nyt. Tænk blot på den følelse, som en lille 3-4 årig pige eller dreng har, når de første gang skal i Primary, eller når de som 12 årige skal op i GUF.

Jo, vi kender alle den følelse, og den griber os lidt hvert år, når kirkeåret begynder.

Hvad vil året bringe?

Vil disse nye lektiehæfter lægge endnu en alen til vor vækst? Svaret er naturligvis: Ja! Lektiehæfterne vil uddanne og udvikle os hver især lige så meget, som vi vil lade dem.

Men jeg tror ikke, de vil gavne os, hvis vi ikke studerer dem.

Selvfølgelig hænger der nok lidt ved af de »guldkorn«, vi hører i klasserne, men har jeg ikke ret, når jeg mener, at de lektier, vi husker bedst, er dem, som vi selv deltog i, fordi vi vidste, hvad de drejede sig om?

Disse nye lektiehæfter er som blade i vort livs bog.

Bladene *er* beskrevet ved årets begyndelse, men læser vi dem ikke og udnytter den viden, de vil give os, så vil de ved årets slutning være, som om de var totalt ubeskrevne.

Hvor mange lektiehæfter med sådanne ubeskrevne blade har vi stående i vor reol? (Det er nok desværre sådan, at et lektiehæfte, der ikke er blevet brugt, mens tid var, sjældent bliver studeret bagefter).

Skal lektiehæfterne for 1980-81 havne i reolen bestående af lutter ubeskrevne blade?

Men det lille oplag, som de danske lektiehæfter trykkes i, ville de, hvis der ikke blev givet tilskud til trykningen, koste mange penge mere, end de gør nu.

Så lad os udnytte de gode tilbud. Lad os skynde os på wards/grensbiblioteket og

anskaffe os disse værdifulde hæfter, som vil hjælpe os et godt stykke ad vejen frem mod målet: En ophøjelse hos Gud, vor Fader i Det celistiale Rige.

Arnt K. Valgren
Anden rådgiver

MÅNEDENS BUDSKAB fra Aarhus Stav



Jeg undrer mig...

Jeg undrer mig sommetider over, hvor meget af de vidunderlige læresætninger, vi hører, der når vort inderste. En dag hørte jeg om en mand, der var blevet interviewet, og vedkommende var blevet stillet et spørgsmål: »Hvis du havde 2 huse, ville du så give det ene til en familie, som havde brug for det«? Manden svarede: »Ja, det tror jeg, at jeg ville«. »Hvis du havde 2 biler og du så en, der ingen havde, som havde hårdt brug for en, ville du så give den ene til ham«?. »Ja, det tror jeg, at jeg ville«. »Hvis du havde 2 heste og du kendte en der holdt meget af heste, men som ikke havde råd til at købe en, ville du give ham en af dine?«. »Nej, det tror jeg ikke«. »Hvorfor ikke det? En hest er da meget billigere end et hus eller en bil. Hvorfor ville du ikke det?« »Problemet er det, at jeg har 2 heste!« (elder Carl W. Buehner, 1962 BYU).

Når de principper, vi hævder at stå inde for, bliver stillet på en prøve, hvor står vi så? Er disse principper noget der ligger på overfladen, noget vi godt kunne tænke os at praktisere, noget vi måske engang har kunnet se en fordel i at leve efter, eller er det virkelig en del af vort eget jeg?

Ældste Marion D. Hanks har engang stillet dette spørgsmål: »Hvis du blev arresteret og sigtet for at være en kristen, ville der så være beviser nok for at opretholde denne sigtelse mod dig?«

Det fortælles, at der engang var en hofnar, der af sin konge fik foræret en meget kostbar stok, hvori der var indfattet mange ædelstene. Han fik ved overrækkelsen besked på af kongen, at han aldrig måtte give den fra sig, medmindre han fandt en der var en større nar end han selv. Mange år senere blev kongen syg, og han fortalte sine undersåtter, at han skulle ud på en lang rejse. »Bliver du længe borte«? spurgte narren. »Ja,« sagde kongen. »Du kommer vel tilbage«? »Nej, ingen kommer tilbage«. »Ja, men så har du vel truffet forberedelserne i god tid.« »Nej det er det

ulyksalige, jeg har aldrig tænkt over det før nu«. Da narren hørte det, gav han stokken tilbage til kongen med disse ord: »Tag denne, nu har jeg fundet en større nar end mig selv«.

Vi må sørge for at forberede os, ikke blot til livet herefter, men også til dagen imorgen. Måske synes vi, at vi har forberedt os på alle de punkter, der er væsentlige, og at vor forståelse af disse principper er i overensstemmelse med evangeliet. Men er det her, at stikprøven skal tages? Hvad med vore gerninger, viser de, at vi har forstået det ret, og at vi har forstået det på en sådan måde, at vi er istand til at praktisere det, som vi hævder at stå inde for?

»Livet ligger for os, og vi skal leve det i dag og ikke vente til Tusindårsriget. Lad os lægge en kurs at følge i dag og om aftenen gennemgå, hvad vi har lavet i løbet af dagen, omvende os fra vore synder, hvis vi har noget at omvende os fra, og sige vore bønner. Så kan vi lægge os og sove i fred til morgenen, rejse os i taknemmelighed mod Gud, påbegynde en ny dags arbejde og stræbe efter at leve hele dagen for Gud og ingen andre.« (Præs. Brigham Young).

Herren har sagt: »... I er små børn og har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine hænder i beredskab for jer« (L&P 78:17).

Med et dybt ønske i vore hjerter om at forstå de velsignelser, som Faderen har i beredskab for os, kan vi finde motivation og styrke til at tænke og handle på en sådan måde, at disse velsignelser kan blive vore.

N. O. Andersen
Anden rådgiver



Onsdag den 11. juni havde Danmark besøg af søster Cannon fra Primarys hovedbestyrelse samt søster Johnson fra Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

I denne anledning samledes stavsbestyrelserne fra Jylland og København til et dejligt møde, hvor der blev givet yderligere vejledning til Primary og Hjælpeforening i udførelsen af det nye mødeprogram. SK

1. række fra venstre: Eika Olsen, Præsident H. Frederiksen, Jette Lauritsen. 2. række fra venstre: Søster Johnson, Grethe Kiel, Sonja Kristoffersen, Inga Andersen, Anna-Lise Kristensen, Moneca Bilton, Anna Andersen, Dorrit Olsen, Søster Cannon, Edith Sandahl, Arnt Valgren.

Original kopi af skrifttegn fra guldpladerne fundet

En håndskreven kopi af skrifttegn fra guldpladerne til Mormons Bog - sandsynligvis udført af Joseph Smith - er blevet fundet af en privat samler.

Hvis det er ægte, er dette stykke papir det ældste kendte sidste dages hellige dokument samt den ældste prøve på Joseph Smiths håndskrift. Afskriften af skrifttegn fra guldpladerne er tilsyneladende en del af det originale materiale, som blev lavet til Martin Harris, der skulle bringe det til professor Charles Anthon og dr. Samuel L. Mitchell i New York i februar 1828.

Mark William Hofmann, lægestuderende på Utah State University i Logan og samler af historiske dokumenter og antikviteter, opdagede dokumentet i en gammel bibel, han købte af en mand i Salt Lake City. Bibelen, som var udgivet i Cambridge i England i 1668, tilhørte tilsyneladende Familien Smith fra sidst i det syttende århundrede.

Joseph Smith dokumentet var, da det blev fundet, foldet sammen i fire dele og sad fast med en klæbrig, sort masse mellem bladene i Ordsprogenes Bog.



Præsident Spencer W. Kimball (i midten) undersøger Joseph Smith dokumentet, som for nylig blev fundet af Mark Hofmann (til venstre).

Præsident N. Eldon Tanner, første rådgiver i Det øverste præsidentskab, præsident Marion G. Romney, anden rådgiver; samt ældste Boyd K. Packer og ældste Gordon B. Hinckley fra De tolvs Råd ser til. Til højre ses Smiths familiebibel, i hvilken broder Hofmann fandt papiret.

Den ene side af afskriften har lodrette kolonner af skrifttegn. På den anden side står der følgende erklæring, som er underskrevet af »Joseph Smith, Jr.«:

»Disse skrifttegn har jeg egenhændigt og omhyggeligt kopieret fra guldpladerne og givet dem til Martin Harris, som bragte dem til New York; men de lærde kunne ikke oversætte dem, fordi Herren ikke ville åbne dem for dem, for at Esajas' profeti, som er skrevet i det 29. kapitel og 11. vers, skulle opfyldes.«

Broder Hofmann har overgivet afskriften i kirkens historiske afdelings varetægt, for at den kan blive konserveret og indgående studeret for at fastslå dens ægthed.

Dokumentet vil blive afsyret og indkapslet i plastic. Broder Hofmann har også overgivet bibelen til kirken. Bibelen er signeret af Samuel Smith, som kan have været enten oldefader eller tipoldefader til Joseph Smith, Jr. Der findes ingen prøver på nogen Samuel Smiths håndskrift i kirkens arkiver, så man kan foretage en sammenligning.

Dean J. Jessee, overordnet medarbejder i den historiske afdeling og ekspert i håndskrevne dokumenter, er overbevist om, at det virkelig er Joseph Smiths håndskrift.

Broder Hofmann, som ejer adskillige senere underskrifter af Joseph Smith, var ikke sikker på, at dokumentet var autentisk, da han fandt det den 16. april d.å. Efter at have løsnet dokumentet fra bibelen med et barberblad, kunne han se underskriften »Joseph Smith, Jr.« men han turde ikke åbne papiret af frygt for at ødelægge det. Næste dag foldede han papiret ud sammen med A. J. Simmons, som er leder af Særlige Samlinger og universitetsarkivet på Utah State University biblioteket.

Men broder Hofmann var stadig ikke sikker på dokumentets ægthed, indtil han den 18. april viste det til broder Jessee, som hurtigt kunne se, at dokumentet sandsynligvis var ægte. »Da jeg så broder Jessee smile, blev jeg virkelig spændt,« siger broder Hofmann.

Han fremlagde afskriften for Det øverste Præsidentskab den 22. april. Oplysning om fundet blev givet på en pressekonference den 28. april.

Broder Jessee siger, at en førstehånds undersøgelse viser, at papiret og blækket ser ud til at stamme fra perioden omkring 1828. Afskriften står på ulinieret papir, ca. 20×27,5 cm, som er det samme som det, der blev brugt til manuskriptet til Mormons Bog af skriverne, under oversættelsesprocessen. Det blegede, brune blæk er stadig læseligt. Som karakteristisk for den periode ser det ud til, at blækket har været fortyndet, og det har givet en ulighed i farvetonen.

Dokumentet svarer til professor Anthons beskrivelse af det papir, som Martin Harris viste ham:

»Dette omtalte papir var faktisk som et stykke af en skriftrulle. Det bestod af alle slags enkelte skrifttegn opstillet i kolonner. Skrifttegnene var i lodrette kolonner, og det hele endte i en groft skitseret cirkel, opdelt i flere afdelinger, dækket med forskellige mærkelige tegn« (Comprehensive History of the Church, 1:101).

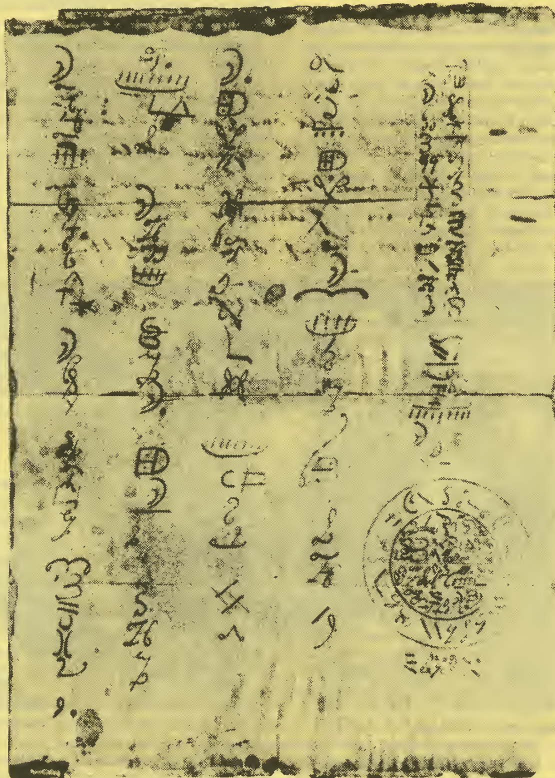
Bibelen, som papiret blev fundet i, formodes at være kommet i Katharine Smith Salisburys besiddelse. Hun var søster til profeten Joseph Smith. Fra hende er den gået til en datter- eller sønnedatter, som boede i Carthage, Illinois, i 1950'erne. Joseph Smith døde i Carthage den 27. juni 1844.

Guldpladerne blev givet til Joseph Smith den 22. september 1827 af englen Moroni. De første eksemplarer af Mormons Bog blev trykt i Palmyra, New York, den 26. marts 1830.

Martin Harris beskrev senere møderne med professorerne Anthon og Mitchell således:

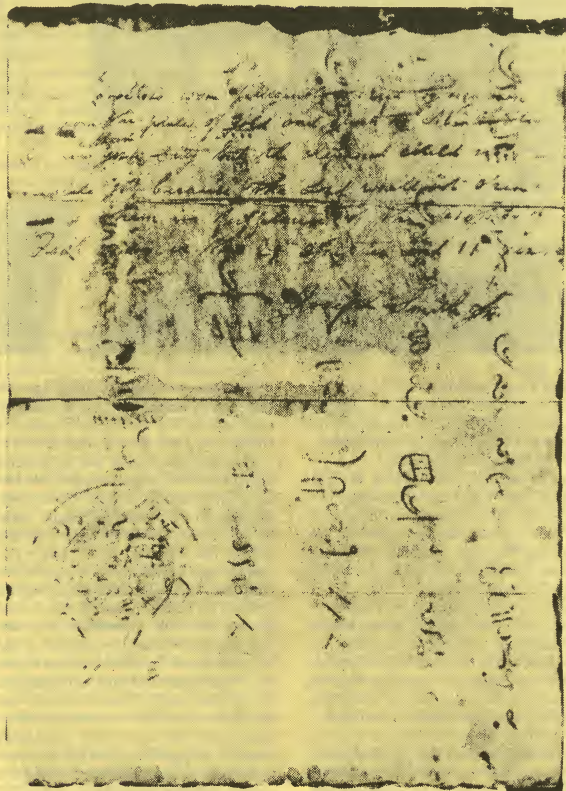
»Jeg rejste til New York og viste de skrifttegn, som var blevet oversat sammen med oversættelsen deraf til professor Charles Anthon, som var en herre, der var blevet

hyldet for sine litterære resultater. Professor Anthon fastslog, at oversættelsen var korrekt, endog bedre end nogen han før havde set oversat fra ægyptisk. Jeg viste



Disse lodrette kolonner og andre skrifttegn fra guldpladerne til Mormons Bog menes at være nedskrevet af Joseph Smith i 1828.

ham derefter dem, som endnu ikke var oversat, og han sagde, at de var ægyptiske, kaldæiske, assyriske og arabiske; og han sagde, at det var ægte skrifttegn. Han gav



Bagsiden af det nyligt fundne dokument bærer Joseph Smiths erklæring om de skrifttegn, han skrev af og om Martin Harris' efterfølgende oplevelse, da han viste siden til »de lærde«.

mig et bevis, som skulle vidne for folk i Palmyra, at det var ægte skrifttegn, og at oversættelsen af de af dem, der var blevet oversat også var korrekt. Jeg tog beviset og puttede det i min lomme og skulle lige til at forlade huset, da hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvordan den unge mand havde fundet ud af, at der var guldplader på det sted, hvor han havde fundet dem. Jeg svarede, at en Guds engel havde åbenbaret det for ham.

Han sagde da til mig: »Lad mig se beviset«. Jeg tog det derfor op af lommen og gav ham det. Idet han tog det og rev det i stykker, sagde han, at der ikke fandtes sådan noget som engles betjening, og at hvis jeg ville bringe pladerne til ham, skulle han oversætte dem. Jeg oplyste ham om, at en del af pladerne var forseglede, og det var mig forbudt at bringe dem til ham. Han svarede: »Jeg kan ikke læse en forseglet bog«. Jeg forlod ham og tog hen til dr. Mitchell, som bekræftede hvad professor Anthon havde sagt med hensyn til såvel skrifttegnene som oversættelsen«. (Histori of the Church, 1:20)

Broder Jessee udtaler, at det nys fundne dokument endnu mangler at blive undersøgt af sprogeksperter.

En missionærs vidnesbyrd

Vi har modtaget følgende vidnesbyrd fra en tidligere missionær i Den danske Mission, Frank Riggs.

»Kan I huske historien om Jonas i Det gamle Testamente - hvordan der måtte en vild storm og 3 dage i hvalfiskens bug til, før han var villig til at sige ja til Herrens kald til at tjene som missionær?

Vor himmelske fader lod mig tilbringe nogle få dage i bugen på den »fisk«, der kaldes fortvivlelse, før jeg var villig til at søge ham i bøn og acceptere hans vilje. De personlige, åndelige belønninger for min ene lille lydighedshandling er på nuværende tidspunkt utallige.

Som elev i high school (gymnasiet) for 8-10 år siden var jeg en jævnt trofast mormondreng, men efter at have begyndt mine studier ved et fjernt universitet begyndte min aktivitet i kirken og min hengivenhed for evangeliet at vakle. Jeg deltog regelmæssigt i møderne om søndagen, men de fulgtes sædvanligvis op af nådesløs dissektion af det, jeg havde hørt. Jeg havde også stadig kontakt med disse »stivede og strøgne« sidste dages hellige. Forsøg på at udfordre deres vidnesbyrd blev en yndet sport.

Juleferien under mit første universitetsår tilbragte jeg hjemme i Alabama, og det var på det tidspunkt, jeg tog den beslutning, at der ikke var plads til mig i kirken, og at det klogeste, jeg kunne gøre, var at lukke den totalt ude af mit liv. Jeg syntes ikke, at kirken kunne tilbyde mig noget som helst.

Mens jeg gjorde mig klar til at vende tilbage til skolen, skete der noget, som viste sig at være meget heldigt. Uden nogen påviselig grund blev jeg deprimeret, og jeg fik det ret hurtigt helt elendigt. Den slags følelser var ikke ukendte for mig, så jeg ventede blot på, at de skulle svinde hen, sådan som de plejede, når jeg blev optaget af noget og derfor fik tankerne ledt bort fra mig selv. Det ny semester begyndte, men de mørke følelser forsvandt ikke. Nej, de syntes blot at forværres, og ikke engang selv om jeg søgte råd derfor, kunne jeg ryste dem af. Efter nogle få dages forløb blev selv det at høre efter i timerne umuligt, fordi det føltes, som om min mave snørede sig sammen, og jeg følte mig så syg og utilpas, at jeg ikke kunne koncentrere mig om at studere noget på egen hånd.

På semestrets fjerde aften sad jeg alene i mit lejede værelse og græd - jeg troede, at



jeg var ved at bryde sammen. Det slog mig, at hvis der virkelig var en Gud i Himlen, ville han måske hjælpe mig, så jeg bad.

Det er som om de fleste mennesker i krisesituationer vil gribe efter noget større end dem selv, og jeg nærmede mig hurtigt enden af min intellektuelle og følelsesmæssige line. Efter at have talt til væggene i timevis - sådan føltes det - kom jeg i tanke om, at jeg ville se efter min patriarkalske velsignelse, som lå et eller andet sted i værelset. Jeg fandt den i en kommodeskuffe. Velsignelsen var blevet givet mig, da jeg var 16 år gammel, og jeg vidste, at den sagde noget om at gå på mission - men det gjorde vel alles? Den aften, da jeg læste velsignelsen, var det første gang, jeg forstod, hvad den sagde om at gå på mission.

Den sagde: »Lev således, at når du når den alder, hvor du kan gå på mission, at du da vil blive kaldet«. Med andre ord: »Lev således, at når du bliver 19 år, at du da vil være parat til at gå på mission«.

To måneder tidligere var jeg fyldt 19 år, og indtil nu havde jeg end ikke tænkt på at tage på mission. Med en chokerende klarhed så jeg for mig ikke blot en forklaring på min nylige elendighed, men også en slags vejviser for de næste to år. Det var i en velsignelse, hvor det var blevet anbragt af en guddommelig leder, som holdt mormonkirkens arbejde i sine hænder. Herren havde planer for mig, og deri var inkluderet, at jeg tog på mission. Jeg havde været for stolt af min klogskab til at følge den instruktion af mig selv, og det havde været nødvendigt at ydmyge mig med en følelse af utilstrækkelighed, så min tågede forstands øjne kunne blive åbnet.

Jeg holdt op i skolen og tog hjem til Alabama for at få orden i mit liv, og efter 4 måneders tid var jeg i stand til at rejse på mission.

Efter 2 måneders studier på sprogskolen i Rexburg, Idaho, fløj jeg til Danmark i juli måned, og jeg skulle arbejde i Skovlunde udenfor København. Jeg gik i kirke i Københavns Nordre gren, nu Københavns 3. ward. En søndag til nadvermødet, mens en pige i grenen spillede på klaveret, sad jeg

og så på de forsamlede medlemmer af kirken, idet jeg prøvede at huske navnene på de få, jeg havde mødt. Pludselig kom en følelse af kærlighed til disse mennesker over mig. Det var næsten en følelse af genkendelse. Mine øjne fyldtes med tårer, men jeg var alt for meget et offer for en barnlig følelse af at skulle være voksen til at lade dem falde. Disse hellige var som gamle venner, og det var rigtigt og godt at være sammen med dem igen. Følelsen af slægtskab med det danske folk blev hos mig og motiverede mig i mit arbejde.

I november blev jeg forflyttet fra Skovlunde til Vejle. Her blev nogle fysiske problemer - dårlig balance, svaghed i benene osv. - som faktisk havde været til stede i nogen tid, forværrede og blev en alvorlig hindring for mig. Forud for vinteren 1973-74 havde disse ting ikke været et virkeligt problem for mig, fordi jeg nød missionærarbejdet. Min følelse den søndag i Københavns Nordre gren havde givet mig et ønske om at tjene det danske folk, på trods af deres utilbøjelighed overfor gengivelsens budskab, samt et endnu større ønske om at tjene de danske medlemmer ved at hjælpe med til at få kirken til at vokse i deres land, så dens programmer kunne fungere lettere og mere effektivt.

I begyndelsen af januar gik jeg til læge. Han sendte mig på hospitalet for at få foretaget prøver, og diagnosen var dissemineret sclerose. Min missionspræsident og kirkens missionærkomité syntes, fornuftigt nok, at jeg skulle afløses og rejse hjem til USA, men min vurdering af situationen - at jeg kunne klare det - blev respekteret. Jeg var i stand til at blive endnu 9 måneder i missionsmarken, i Helsingør og på missionskontoret i København, men der skete en ikke uventet forværring af mine symptomer, og det blev nødvendigt at afløse mig før tiden i slutningen af oktober 1974.

Skønt der på det tidspunkt simpelthen ikke var nogen anden udvej, repræsenterede den tidlige afløsning en bitter skuffelse. Herren havde tilkendegivet det så tydeligt 1½ år tidligere, at han ønskede mig på en mission. Hvorfor skulle det da slutte således?

Men historien slutter ikke på denne sørgelige måde. I det trans-atlantiske fly på vejen hjem blev jeg klar over, at valget mellem at acceptere situationen og at fornægte den bittert var mit. Det stod klart, at mit liv ville blive lykkeligere, hvis jeg valgte det første. Dog er dette heller ikke slutningen.

Mens jeg var i Helsingør, begyndte jeg alvorligt at overveje mine fremtidsplaner, idet jeg henvendte mig derom i bøn til min himmelske fader. Den tanke havde været i mit baghoved, at jeg skulle rejse hjem og gå på Auburn University eller University of Alabama. Dog følte jeg, mens jeg bad, en tilskyndelse til at søge til BYU, og jeg bestemte, at det var bedre for mig at følge den tilskyndelse, end det var at ignorere den.

På den måde, eftersom den skandinaviske sprogundervisning var flyttet fra Rexburg til BYU, var det muligt for mig at få det arbejde at undervise nyligt kaldede missionærer i dansk, og jeg kunne klare det i 6 måneder, før sygdommen indhentede mig igen. At jeg på denne måde kunne få mulighed for at udfylde mine to år var en rigt belønnende oplevelse.

Kom der noget ud af min mission - uden at jeg havde døbt nogen? For det første var der tilsyneladende nogle, som bemærkede og blev rørt over min kamp for at blive i missionsmarken på trods af denne sygdom. En af mine missionærkammerater fortalte mig efter min sidste zone konference, at mit eksempel havde motiveret ham til at arbejde mere flittigt. En søster i Københavns første ward skrev til mine forældre og fortalte, hvilken inspiration jeg havde været for hende. Hvis mit eksempel havde haft en positiv indvirkning på nogen, så havde mine anstrengelser været det værd. For det andet var min følelse af at høre til i Danmark tilsyneladende ikke ensidig. Kort tid efter, jeg kom hjem, kom der et brev fra

en broder, også i Københavns første ward, som sagde: »Vi savner dig, ældste Riggs. Vi syntes, du hørte til her i København«. De ord betød meget for mig.

Måske er det vigtigste udbytte af min mission, at det lykkedes for mig at omvende mig helt til evangeliet. Hvis det er sådan, som jeg tror, at et vigtigt formål med missionærprogrammet er, at de unge mænd i kirken bliver bedre åndeligt udrustet til deres fremtidige tjeneste i kirken, så var min mission en ubestridelig succes. Guds hånd er så tydeligt at se i det, som skete: Hvis jeg ikke havde fået det næsten voldelige »spark« for at få mig ud i missionsmarken i maj 1973, ville sclerose symptomerne være kommet, mens jeg stadig var i USA. Havde det været tilfældet, ville jeg have søgt læge, sygdommen ville være blevet opdaget, og jeg ville sandsynligvis aldrig have været i stand til at tage på mission, og bestemt ikke oversøisk til Danmark.

Nu, da en mission er en del af mine erfaringer, *ønsker* jeg stærkere end nogensinde før at forstå og leve Jesu Kristi evangelium, og uden det ønske ville livet ikke have haft megen mening. Der er et evigt perspektiv, som kan opnås gennem studium af evangeliet, og med det perspektiv, synes mine »små prøvelser« ikke at være værd at bekymre sig meget om. Alt vil vende sig til det bedste, set i evighedens lys. Om det har jeg ingen tvivl.

Er jeg ked af at jeg tog på mission, på grund af det, der skete med mit helbred? Ikke en smule! Sygdommen kom ikke, *fordi* jeg var på mission. Skulle Herren have beskyttet mig mod sclerosen, fordi jeg var hans missionær? Ikke nødvendigvis! Han »beskyttede« ikke engang sin egen søn mod korsfæstelse. Synes jeg stadig det er en god ide for enhver ung mand, der har mulighed derfor, at gå på mission? Uden tvivl! De personlige belønninger for en fuldtids mission er utallige, og de må gennemleves for at kunne påskønnes.

Hvilke problemer med helbredet, jeg end har stået overfor i løbet af min mission, så er det kun en overgang. Ingen er fritaget fra sclerose eller alle mulige andre problemer. Et vidnesbyrd om det evige liv er en varig stødpude, og jeg er hver dag taknemmelig over at min himmelske fader sørgede for, at jeg blev passende forberedt på det, som ventede mig.

Frank Riggs

Hænderne

Følgende indlæg er modtaget fra en søster, som efter en ulykke, hvor hun fik kvæstet sine hænder, måtte tilbringe lang tid på hospitalet. Dette er de tanker, hun gjorde sig, mens hun endnu ikke vidste, om hun ville genvinde sin fulde førlighed i sine hænder. I dag kan denne søster bruge sine hænder helt normalt, men vi kan måske alle lære at føle den specielle taknemlighed for vore hænder, som hun nu gør.

De fleste mennesker kender et lille spædbarns undren, når det opdager sin egen hånd. Har I set, hvordan det ligger og kikker forundret på det sære, der bevæger sig der? Barnet begynder at kluk-le, det spjætter af fryd med benene, og pludselig forsvinder hånden. Barnet stilner, hvor er nu det sjove? Så kommer det igen, ubevidst har barnet ført hånden frem igen. Og igen bliver barnet fuldkomment bjergtaget af dette under.

Senere bliver barnet sig sine hænder - og fødder - bevidst, det begynder at tage fat og bevidst lege med både hænder og fødder. Når barnet så stavrer rundt, begynder det at bruge sine hænder. Man viser det at holde på en blyant på et stykke papir og barnet begynder at tegne.

Tegningerne tager efterhånden form, og

barnet viser stolt, hvad det har frembragt: En kærlighedserklæring til mor - eller far.

Vore hænder er et stort forunderligt kunstværk. Den store Intelligens vidste, hvad Han lavede, dengang Han lavede hænderne, som alt andet, hvad Han har skabt. Alt passer ind i hinanden og ikke en eneste mm^2 er overflødig. Hver lille del har sin funktion.

Med hænderne kan vi skabe. Vi fik det bud, at i vort ansigts sved skulle vi arbejde, og arbejde kræver hænder. Stærke, smidige, blide, gode og kærlige hænder. Vi kan skabe de smukkeste ting med vore hænder. Gå bare en tur i byen og se på flotte bygninger, broer, statuer, møbler og kunstgenstande i alle mulige materialer, lige fra bast og til guld, ædelstene og marmor.

Det var hænder, der skabte, men det udsprang fra sjælen. Der var trang til at skabe noget smukt og det blev til en kærlighedserklæring.

Lad dine hænder være en kærlighedserklæring til dine medmennesker!

Gratis har du modtaget dem, del gratis ud af dem!

Hænder kan skabe smukke ting, ja, men desværre også våben. Hænder kan skrive: »Jeg elsker dig!« eller »Jeg hader dig!« Derved kan man få et resultat af enten død, elendighed og sorg, eller liv, glæde og nyt mod. Vi skylder vor skaber og vor næste at gøre godt!

Tag en lille barnehånd i din store næve og barnet vil føle sig trygt. Tør en tåre bort fra et bedrøvet øje, og du vil få et lille smil. Stryg en træt over kinden og den trætte vil sende dig et taknemmeligt blik. Læg din hånd beskyttende på en andens hoved og den anden vil føle din kærlige varme gennemstrømme sig. Lav en tegning til én, du ved sætter pris på det; spil din næstes yndlingsmelodi, hvis du har evner i den retning og et musikinstrument at spille på. Strik et par babysokker, en dukkekjole, brodér en lille ting, bare et bogmærke for eksempel, giv et varmt og fast håndtryk til én du ikke har set længe og den pågældende vil vide, at han har været savnet.

Skriv et kort eller et brev, bare med nogle få kærlige, hjertelige eller venskabelige ord. Lav en veltilberedt ret til den du elsker, eller til en uventet gæst, eller én du ikke kender, men banker på din dør og beder dig om mad.

Man kan udtænke mange positive handlinger. Men husk én ting: Lad tanken altid være der lige ved overfladen: Jeg har fået mine hænder til at gøre godt med, de må aldrig være ledige, de må aldrig bruges til at sprede sorg. Lad mig bruge dem så længe jeg har dem og så længe, jeg er i stand til at bruge dem, og når de bliver svage, vil jeg bede min Gud og Skaber om mere styrke, så jeg kan blive ved at sprede velsignelser.

Alle de positive tanker, der har ligget bag dine hænders velgerninger, vil blive husket.

Alt det, der blev lavet og skabt af menneskehænder vil forgå, men erindringen om det skabte vil bestå evigt.

Du vil møde dine kære søskende i livet efter døden, og I vil huske en stille stund, hvor den ene glædede den anden. De mange små stunder vil blive til en evig glæde.

Vær glad for dine hænder, tak din Skaber hver dag for den store gave.

Nordisk Distributions Center



Skønt kirkens 17.245 medlemmer i Norden til stadighed har direkte eller indirekte kontakt med Distributions Centret - eller som det retteligt hedder: *Nordisk Distributions Center,* er det nok kun en brøkdel af dem, der har været der, endsige ved ret meget om det.

Nu er det vel sådan med Distributions Centret som med alt andet, at man *kun,* bemærker noget, der *ikke* fungerer perfekt, og så irriteres man over det. Når alt går glat, bemærkes det ikke!

Før de færdige bøger, lektiehefter, undervisningsmaterialer, blanketter, kassettebånd osv. på hvert af de 4 nordiske sprog når frem til centrets hylder i den store lagerhal, har de været den lange vej fra USA og gennem de mange hænder i oversættelsesprocessen: Oversættelse, gennemlæsning, renskrivning og korrektur. Alt dette udføres naturligvis af de enkelte landes oversættelseskontorer.

Derefter skal det hele trykkes og gøres færdigt, og det sker i Frankfurt. Så kan det endelig sendes til Distributions Centret, som modtager det i kæmpekasser - i alt ca. 30 tons bøger og lignende om året.

Distributions Centret modtager ca. 175 ordrer om ugen, og de bliver alle ekspederet indenfor 1 uge efter, at de er modtaget.

Til Danmark sendes der varer hver dag. Til Sverige sendes varer hver onsdag. Det foregår på den måde, at chaufføren kører pakkerne til Helsingborg, får dem fortoldet der og sender dem fra et postkontor.

Varer til Finland og Norge sendes hver fredag med skib fra København.

De fleste ordrer indløber heldigvis korrekt skrevet på ordreblanketter, men centret er også alt for ofte ude for at få uforståelige eller ulæselige ordrer ligesom dobbeltordrer ikke er et særsyn, ej heller indbetaling af penge uden tilhørende ordre. Sidste-øjeblik-telefon-ordrer skulle i princippet ikke forekomme, men - !

Sådanne ordrer tager naturligvis uforholdsmæssig lang tid at ekspedere - og fejlekspeditioner kan være resultatet - med

irritation til følge hos både afsender og modtager.

Faktureringen af ordrerne sker på en computer, som trods det, at den kan skrive det meste selv, blot man putter de rette kort i den, er ved at være for lille og ineffektiv til centrets behov.

Distributions Centret varetager endvidere den nærmere kontakt med abonnenterne på *Den danske Stjerne, Nordstjärnan, Lys over Norge* og *Valkeus.*



Kurt Voss

Udsendelsen af bladene sker fra Frankfurt, lige som abonnementsfortegnelserne også siden januar d.å. befinder sig der. Før den tid var det hele på centret, og der blev her udfærdiget adressesedler, som sendtes til Frankfurt - parat til at sætte på de enkelte kuverter.

Det kan godt skabe lidt problemer, når centret skal tage mod bestillinger, afbestillinger, adresseændringer osv. og så sende det til Frankfurt. Der har da også været en del forviklinger i årets første måneder af den grund. Men som alle nye systemer skal



Phyllis Jakobsen

også dette have en indkøringstid, og der arbejdes hårdt for at få alle abonnenter ind på rette plads i computeren.

På centret findes der endvidere en afdeling for garments og begravelsestøj,



Riitta Korhonen



Egon Auerbach

som sælges til de søskende, der har været i templet. Det er også en afdeling, der sker



Ellen E. Valgren

noget i - med de ændringer, der er sket på området.

De fysiske faciliteter, som omgiver disse aktiviteter, består af en 745 m² stor bygning som ligger i industrikvarteret i landsbyen Nymølle (med postadresse: Smedevangen 9, 3540 Lynge). Det ligger i Nordsjælland, ca. 28 km fra Københavns centrum.

Lagerhallen er ca. 500 m² stor, og er besat med reoler fulde af alskens spændende bøger og materialer på de 4 sprog samt en del på engelsk og også traktater og Mormons Bog på mange, mange forskellige sprog.



Ann Sofie Gram

Hertil kommer 4 kontorer, arkivrum, computerrum, frokoststue med køkken og naturligvis toiletter.

Parkeringspladsen samt den tilplantede grund udenom bygningen er 1500 m² stor.

Distributions Centret har bestået i 13 år. I begyndelsen var her også trykkeri, men denne funktion er som nævnt nu i Frankfurt.

Medarbejderstaben har været helt oppe på 25 personer, men i dag består den af 8

personer med Kurt Voss i spidsen som den ansvarlige leder af centret.

Den stemme, man oftest hører i telefonen, tilhører Phyllis Jakobsen, som arbejder mest med bladene (*Den danske Stjerne, Nordstjärnan, Lys over Norge, Valkeus)* og derudover med fakturering og korrespondance.

Centrets bogholder er Riitta Korhonen fra Lahti i Finland. Ud over bogholderiet passer hun også den korrespondance, der foregår på finsk.



Arnt K. Valgren

Ann-Sofie Gram holder orden på ordrer og leverancer til og fra Frankfurt og passer på, at der hele tiden bestilles det, der mangler. Endvidere har hun en del arbejde, der skal udføres på computeren.

Garmentsafdelingen passes af Ellen E. Valgren, som sædvanligvis kun kommer tirsdag og torsdag.

Lageret ledes af Egon Auerbach, der



Henning Christensen

sammen med Henning Christensen og Arnt K. Valgren, som også er chauffør, sørger for ekspedition, pakning og forsendelse af de mange ordrer.

Med al den handel, centret har med udlandet, medfører både modtagelse og forsendelse ofte et stort arbejde med toldvæsenet. Den senere tids strejker medfører også ofte et meget tidskrævende arbejde for at få varerne sendt af sted til Norge og Finland til tiden.

»At yde god service er vort ønske« står der i centrets varekatalog, som udsendes hvert år, og det er da også den ånd, der præger de 8 medarbejdere.

Da alle 8 naturligvis er sidste dages hellige råder der på arbejdspladsen en hyggelig omgangstone og enhver arbejder på at udfylde sit ansvar til gavn og glæde for søskende i hele Norden.

EEV

Til ære for vore ældre søskende

Onsdag 28. maj, ved 18.15 tiden, summede det af liv og travlhed i kælderen i grensbygningen i Århus. Normalt begynder AP/UP's aktivitetsaften ikke før kl. 19.00, men denne aften var noget helt specielt. Efter flere måneders omhyggelig planlægning havde AP/UP i Århus inviteret nogle af grenens ældre søskende til middag med efterfølgende underholdning. Aftenen var planlagt til ære for de ældre søskende, og alle de unge var aktiviseret og med til at styrke forholdet mellem generationerne.

Ideen var kommet frem på et komitémøde måneder forinden, og en speciel festkomité blev valgt bestående af en repræsentant for hver af klasserne samt en vejleder. Denne komité holdt planlægningsmøder, hvor de unge i fællesskab planlagde hele aftenen til mindste detalje. Der blev så uddelt opgaver til alle klasserne, vejledere m.fl.

Indbydelser, madlavning, transport, underholdning m.m. - alt skulle ordnes. Tilbage stod så spørgsmålet om penge til





realiseringen af hele festen. Men også det blev der rådet bod på. En aften med rengøring af et forretningslokale hos en bror i grenen, gjorde det økonomisk muligt at udføre alle planerne.

Hele onsdag eftermiddag den 28. maj, havde der været travlhed med madlavning, borddækning og pynt m.m., og den sidste halve time inden middagen kl. 18.30, skulle der lægges en sidste hånd på værket. Henrik kredsede omkring bordene for at få alle bordkortene anbragt på rette plads, imens bikubepigerne hoppede rundt i dans og en nervøs Katja løb rundt med et program i hånden og øvede sig på at byde velkommen.

Kl. 18.30 blev alle gæsterne budt til bords i det festligt pyntede lokale. Efter åbningen serverede de unge selv middagen, hvorefter de satte sig ved bordene blandt gæsterne, og bidrog til den gode stemning. Efter desserten kunne underholdningen begynde. Bikubepigerne indledte, og forårsagede stor glæde med deres marionet-



dukkedans, efterfulgt af rosenpigerne som sang to af deres specielle klassesange. Så var det drengenes tur, og lærernes kvorum havde en livlig historie på programmet. Grenspræsidentskabet med fruer var også blandt de indbudte, og præsidentskabet bidrog til underholdningen med et par historier, som lokkede smilet frem hos alle de tilstedeværende. Derpå fulgte fællessang, og alle sang ivrigt med på nogle af vore kendte, danske sange. Til sidst afsluttede præsident Bendtsen aftenen på en dejlig måde ved at give både ældre og yngre søskende et ord med på vejen.

Der var udført et stort stykke arbejde, både ved forberedelserne og udførelsen af denne opbyggende aften. Men den havde fuldt tjent sit formål - der var glæde og gensidig kærlighed at finde i alle øjne, både hos unge og ældre, da selskabet opløstes.

Dagmar Hinrichsen

Kirkens 130 og 150 års dage fejret i København stav

I de sidste uger op mod lørdag den 14. juni skiftede 219 50-kronesedler ejermænd ude i ward og grene i København stav. Det var nemlig prisen for at deltage i gallaaftenen, som afholdtes på Maglegårds Alle fra kl. 17.00 til 23.00.

Adskillige flotte, lange kjoler og smoking'er var blevet hentet frem til lejligheden og aktivitetssalen var overdådigt pyntet med hele birketræer og det store loft totalt dækket af nedhængende, opslåede solparasoller.

Traktementet var Det Store Kolde Ta'-selv Bord, som blev nydt ved smukt pyntede borde.

Efter sangen »Vi glædes og frydes« og indledningsbøn bød aftenens konferencier Erik Borup Andersen velkommen og dirigerede »slagets gang« ved ta'-selv bordene.







Under spisningen, som varede det meste af et par timer, hørtes en tale af stavspræsidenten Henning K. Frederiksen, som tog et tilbageblik over de 130 og 150 år. Egon Auerbach talte til damerne og Marion Anderson talte til herrerne. Heller ikke gode og morsomme lejlighedssange, som hører sig til ved en rigtig dansk fest, manglede denne aften.



Taffelmusikken blev leveret af »Hanne og Vennerne«, som også sørgede for dansemusikken senere på aftenen.

Frank og Lis Ljung havde stået for koordineringen af de mange dejlige retter mad, og folkedanserne sørgede for servering af drikkevarer og opvask bagefter.

Da alle var mætte, var det rart at få strakt benene udenfor i den lune sommeraften, før det »gik løs« på dansegulvet, som aftenen igennem var tæt besat af glade mennesker.

Ind imellem blev der tid til en lille forfriskning eller en hyggelig snak med søskende og venner i festhumør.

I aftenens løb sang og spillede Palle Hatting egne sange og folkedanserne vakte jubel med deres virtuose fremførsel af 3 danse.

Alt i alt en vellykket aften, som vil blive husket længe.

EEV

Sådan ser der ud i Herning



Kirkebygningens adresse: Viborgvej 8, 7400 Herning.

Grenspræsidenstens adresse: John West, Vesterskovvej 8, Ilskov, 7451 Sunds.

Mødetider om søndagen:

Kl. 9.00 - Nadvermøde
Kl. 10.20 - Søndagsskole og Primary
Kl. 11.10 - Organisations- og kvorumsmøder